

Υπόθεση T-47/02

Manfred Danzer και Hannelore Danzer κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Δίκαιο των εταιριών — Οδηγίες 68/151/ΕΟΚ και 78/660/ΕΟΚ — Δημοσιότητα των ετήσιων λογαριασμών — Προστασία του επαγγελματικού απορρήτου — Προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων — Νομική βάση — Αγωγή αποζημίωσης — Απαράδεκτο»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 21ης Ιουνίου 2006 . . . . . II - 1782

Περίληψη της αποφάσεως

- 1. Αγωγή αποζημίωσης — Αυτοτέλεια έναντι της προσφυγής ακυρώσεως (Άρθρα 235 ΕΚ και 288, εδ. 2, ΕΚ)*
- 2. Προδικαστικά ερωτήματα — Υποβολή στο Δικαστήριο — Αμφισβήτηση του κύρους κοινοτικής πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου (Άρθρο 234, εδ. 3, ΕΚ)*

3. *Εξωσυμβατική ευθύνη — Προϋποθέσεις*

(Άρθρο 288, εδ. 2, ΕΚ· οδηγίες του Συμβουλίου 68/151, άρθρο 2 § 1, στοιχείο στ', και 78/660, άρθρο 47)

1. Η στηριζόμενη στο άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ αγωγή αποτελεί αυτοτελές μέσο παροχής έννομης προστασίας, το οποίο επιτελεί ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο των μέσων παροχής έννομης προστασίας, η δε άσκησή της εξαρτάται από προϋποθέσεις που έχουν τεθεί λαμβανομένου υπόψη του ειδικού της αντικειμένου. Διαφέρει από την προσφυγή ακυρώσεως, καθόσον αποσκοπεί όχι στην εξαφάνιση κάποιου συγκεκριμένου μέτρου αλλά στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία προκάλεσε ένα κοινοτικό όργανο. Η αρχή της αυτοτέλειας της αγωγής αποζημιώσεως στηρίζεται, επομένως, στη λόγω του αντικειμένου της διάκρισή της από την προσφυγή ακυρώσεως. Συνεπώς, μια αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτη όταν επιδιώκει, στην πράξη, την ανάκληση ατομικής πράξεως που έχει καταστεί απρόσβλητη, θα είχε δε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτή, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων της εν λόγω πράξεως. Τούτο συμβαίνει ιδίως όταν η αγωγή αποζημιώσεως σκοπεί στην καταβολή ποσού το οποίο αντιστοιχεί ακριβώς στο ποσό που κατέβαλε ο ενάγων προς εκτέλεση της ατομικής αποφάσεως η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη.
2. Όταν εγείρεται ένα ζήτημα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου ενώπιον εθνικού δικαστηρίου του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, το δικαστήριο αυτό, καταρχήν, οφείλει, κατά το άρθρο 234, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Εντούτοις, στην περίπτωση που η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου παρίσταται τόσο προφανής, ώστε να μην υφίσταται περιθώριο εύλογης αμφιβολίας, το δικαστήριο αυτό μπορεί, ως μόνο αρμόδιο να προβεί στην εν λόγω εκτίμηση, να μην υποβάλει στο Δικαστήριο ορισμένο ζήτημα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου που ανέκυψε ενώπιόν του.

Κατά μείζονα λόγο, το δικαστήριο αυτό δεν μπορεί να υποχρεωθεί να κάνει δεκτό κάθε αίτημα υποβολής προδικαστικού ερωτήματος περί εκτιμήσεως του κύρους κοινοτικής πράξεως, το οποίο υποβάλλεται ενώπιόν του.

Συγκεκριμένα, δεν αρκεί να υποστηρίξει ένας διάδικος ότι η διαφορά θέτει ζήτημα κύρους κοινοτικής πράξεως, ώστε να υποχρεούται το οικείο δικαστήριο να δεχθεί ότι ανέκυψε τέτοιο ζήτημα κατά την έννοια του άρθρου 234 ΕΚ. Ειδικότερα, το εθνικό δικαστήριο μπορεί

(βλ. σκέψεις 27-28)

νομίμως να κρίνει ότι δεν χωρεί αμφιβολία ως προς το κύρος της επίμαχης κοινοτικής πράξεως και ότι, επομένως, δεν υπάρχει λόγος να ερωτηθεί συναφώς το Δικαστήριο. Το οικείο δικαστήριο μπορεί να εξετάζει το κύρος κοινοτικής πράξεως και, αν κρίνει αβάσιμους τους λόγους ανισχύρου που επικαλούνται ενώπιόν του οι διάδικοι, να απορρίπτει τους λόγους αυτούς αποφαινόμενο ότι η πράξη είναι καθ' όλα έγκυρη. Πράγματι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, δεν θίγει την υπόσταση της κοινοτικής πράξεως.

(βλ. σκέψεις 36-37)

3. Η θέσπιση του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της οδηγίας 68/151, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου

58, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιριών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες, και του άρθρου 47 της οδηγίας 78/660 περί των ετησίων λογαριασμών εταιριών ορισμένων μορφών, διατάξεων οι οποίες προβλέπουν την υποχρεωτική δημοσίευση των ετησίων λογαριασμών, δεν συνιστά υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά ικανή να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, ο ενδεχομένως παράνομος χαρακτήρας μιας οδηγίας περί συντονισμού δεν αρκεί από μόνος του για να θεμελιώσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, η οποία στοιχειοθετείται μόνον εάν υφίσταται κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

(βλ. σκέψη 52)